

... till den sista till den för en testamens-
 gällande lagstadganden är det största
 svårigheter förenadt att bereda laga kraft åt testamentet.

... att testamentstagare som förenadt att bereda laga kraft åt testamentet
 den domstol under hvilken testamentstagaren vid sin
 döds tid stannar arvinge haris testamens i ökad till
 inom tre år från det att bekräftat testamentet.

N:o 87.

Af herr **J. Nilsson** i Skrafvelsjö, *angående delgifning af testamente med arfvinge, som vistas å okänd ort.*

Då arfvingar efter testamentsgifvare vistas å okänd ort, är, enligt nu gällande lagstadganden, det för en testamentstagare med de allra största svårigheter förenadt att bereda laga kraft åt testamentet.

Väl anvisar 15 kap. 5 § ärfda-balken en utväg härutinnan, men hvarigenom man icke på mindre än tio år kan komma till målet; en tid så lång, att testamentstagaren icke kan göra sig det gagn af testamentet, som han kunde göra, om testamentet förr vunne laga kraft.

Jag vill taga endast ett exempel. Genom testamente har fast egendom blifvit bortgifven. Förr än testamentet vunnit laga kraft, kan testamentstagaren icke erhålla lagfart; och förrän han erhållit sådan kan han icke sälja egendomen, ty köparen fordrar naturligtvis hemulansvar; icke heller kan han låta inteckna densamma. Om han saknar erforderligt rörelsekapital, så varder den fasta egendomen, som genom testamente blifvit honom gifven, för honom ett fullkomligt dödt kapital, eller hvilket i bästa fall varder år från år försämradt.

Förenämnda stadgande står ock illa tillsammans med andra stadganden, som å senare tider utkommit i afseende att bereda större skyndsamhet. I sådant afseende vill jag erinra om 10 § af kongl. förordningen angående lagfart å fång till fast egendom den 16 juni 1875, sådant detta lagrum lyder i lagen den 31 december 1891; om stadgandet i 6 § 3 mom. af konkurslagen den 18 september 1862 och om föreskrifterna uti kongl. förordningen om förändradt stämningssätt i vissa fall den 5 april 1871.

Mig har synts, att en reform till beredande af lättnad för en testaments- tagare att delgifva vederbörande arvingar ett testamente är af yttersta behof påkalladt, och vågar jag därför föreslå, det Riksdagen ville för sin del besluta:

att testamentstagare må förklaras berättigad att till den domstol, under hvilken testamentsgifvaren vid sin död lydt, stämma arvinge, hvars vistelseort är okänd, att inom tre år taga del af bevakadt testamente;

att sådan stämning må delgifvas arvinge på sätt kongl. förordningen den 5 april 1871 föreskrifver; samt att arvinge, som försummar att svara å stämningen, må hafva förlorat sin rätt att klandra testamentet.

Om remiss till lagutskottet anhålles.

Stockholm den 27 januari 1896.

Joh. Nilsson.